

УДК 821.161.2 – 145

В.О. Переяслов**ПРИРОДА В ЕСТЕТИКО-ФІЛОСОФСЬКИХ
ЛАНДШАФТАХ В.О. МИСИКА**

Постать Василя Олександровича Мисика – видатного українсько-го поета, прозаїка, перекладача ХХ століття на сьогодні, на жаль, залишається малодослідженою. Попри значну кількість праць, присвячених постаті митця, його естетико-філософські погляди не ставали предметом спеціальних наукових розвідок. У цій статті ми б хотіли торкнутися однієї з магістральних для дослідження творчості В. Мисика, його світобачення та філософського світосприйняття лінії – пейзажної лірики. Отже, мета наукової розвідки – визначити роль та місце природи в естетико-філософських візіях В. Мисика, розглянути особливості пейзажних творів на екологічну тематику, схарактеризувати паралелізм світу природи та світу людини. Як справедливо наголошував О. Потебня: «Мистецтво має своїм предметом природу в найширшому розумінні цього слова, але воно не безпосереднє відображення природи в русі, а певне видозмінення цього відображення. Між твором мистецтва і природою стоїть думка людини, лише за цієї умови мистецтво може бути творчістю» [8, с. 50]. У своїх пейзажних творах В. Мисик не лише майстерно змальовує красу природи, а й передає найтонші вияви внутрішнього світу ліричного героя, відтворює власні роздуми над майбутнім свого народу, висловлює глибокі філософські думки. Вважаємо за необхідне зосередити увагу на проблематиці пейзажних творів митця.

В. Мисик, перебуваючи в Харкові, так згадував про свою жагу босоніж походити по землі, насолодитись відчуттям єдності з природою: «Щоб вийти в лісопарк, треба було перейти через благбаз і Сумську вулицю, і я їх старався обминати якнайшвидше, а надто Сумську, де боявся зустрітись із Дніпровським, Панчем, Тичиною, єдиними людьми, яких я знав тоді в Харкові і перед якими мені не

хотілося показатися босоніж. Я виходив рано, поки асфальт ще був не гарячий. Виходив за місто, углибав у ліс, виходив на той бік лісу, де в долині – над річкою! – було село. Я сідав переминаючи босими ногами гарячий пісок, і ніхто не звертав на мене уваги» [11, с. 67-68]. Серед цього затишку В. Мисик забував про голод, про негаразди й намагався найповніше ввібрати в себе красу природи. Ця згадка письменника свідчить про те, що навіть у Харкові, одному з найбільших індустріальних центрів, він зберіг з дитинства сформовані тісні, дружні взаємини з природою, що вилились у глибокі пейзажні твори: «Степ», «Літо», «Ріка вмирає», «Возовиця», «В дорозі» та ін.

В. Мисик у своїй творчості крізь призму оточуючої дійсності апелює до душі людини, послідовно утверджуючи тезу Г. Гегеля: «Істинний предмет поезії складають не сонце, не гори, не пейзаж, і не звичайний вигляд людини, кров і нерви, м'язи, а духовні інтереси» [1, с. 355]. На думку В. Мисика, пейзажна лірика мирних часів може допомогти навіть солдатів на війні, пробудити енергію й бажання захищати рідну землю. Згадуючи про уривок з вірша про Волгу, який вони з іншими солдатами читали, перебуваючи в окопі під Феодосією весною 1942 року, поет зазначає, що той вірш їм «підніс дух, оживив надії, пробудив енергію, бажання боротись». В. Мисик стверджує, що «любовно виписана картинка рідної природи з відгуками народного життя» здатна сильніше вплинути на душу, ніж найпопулярніші лозунги чи заклики до боротьби [5, с. 111].

На соціальну спрямованість віршів В. Мисика звертає увагу М. Ільницький. Як зазначає дослідник, поет апелює саме до духовного пробудження народу. Зокрема у переважній більшості творів про весну він крізь аналогію зі світом природи спонукає до соціального й духовного оновлення відповідно до споконвічних цінностей та ідеалів українського народу [6, с. 11]. Натомість у пізній творчості В. Мисика, а саме в його останніх збірках «Борозни» (1962), «Чорнотроп» (1967), «Берег» (1972) з'являються більш сумні образи осені та зими, пір утоми природи. Це є свідченням тяжкого, часом жорстокого досвіду, який довелося випробувати поету. Однак і ці твори не втрачають своєї оптимістичної спрямованості на кращі зміни, адже за зимою, обов'язково слід очікувати весну.

Справжній митець, і поет зокрема, перш за все повинен мати, що сказати. Так, пропущена крізь авторську свідомість ідея навіть звичайного пейзажного твору здатна торкнутися найпотаємніших струн душі читача. Критики не раз підкреслювали мистецтво сміливого бачення навколишнього світу в усій повноті його барв [9, с. 115], яким цілковито володів В. Мисик.

Життя природи у філософській ліриці часто уособлює життя суспільства. Е. Шаповалова стверджує: «Художнє осмислення природи у літературі – поняття соціальне, конкретно-історичне... Зміна концепції природи залежить від конкретно-історичного розвитку суспільства й особистості, від розвитку художньої свідомості» [10, с. 22]. Природа глибоко входить у духовний світ поета, тим самим турбуючи його своїми проблемами, зокрема екологічними. Природа максимально одухотворюється і включає людину у свій колообіг.

Українська філософська лірика завжди дуже тісно була пов'язана з натурфілософією і черпала свої домінуючі образи саме в природі: дерево, ліс, сад, степ, колос. Це, до речі, відрізняє її значною мірою від світової філософської лірики, яка черпає свої образи в загальних, більш абстрактних образах.

Наприклад, образ дуба як означення стійкості й витривалості любив використовувати у своїй творчості Василь Мисик:

От і дубам старим прийшла пора:
Один по одному всихають пра-
Прапрадіди зеленої малечі,
Що підпирає знизу, кволі плечі
Вже пробує під бурі підставлять,
Хоч мало й вітру там, де ще стоять
Ці велетні, ці божества суворі,
Гартовані в одвічнім переборі
З негодами, в тяжкій броні, яка
Незграбною очам молодняка

Тепер здається – в цю клечальну пору,

Коли все квітне, пахне й пнеться вгору [7, с. 168].

У творі «Дуби» (1965) яскраво простежується два контекстуальні плани: конкретний (предметно-образний) і символічний. Ці два

плани знаходяться в тісному зв'язку, накладаючись один на одного. Перший план – образ дерев, який вписується в другий – роздуми над життєвим шляхом і підсумком життя. У вірші автор порушує одвічну тему конфлікту поколінь. Уже в самому доборі образів проглядається зв'язок української філософської лірики із народною традицією. І виявляється вона, перш за все, в орієнтованості на народну етику, моральні уявлення, традиції.

У філософській ліриці відбувається поетичне пізнання й особистісне утвердження справді вічних цінностей людського існування. При цьому масштаб загальнолюдського й вічного увиразнює їхній конкретний зміст: моральний, світоглядний, суспільно-історичний. Наприклад, сучасна філософська лірика обертається довкола таких опозицій, як: людина і Всесвіт, людина і природа, природа і діяльність людини, природа і наслідки науково-технічного прогресу.

У В. Мисика практично немає поезій, які, маючи центральним образом природне явище, не несли б глибокої філософської думки. Поет іде далі простого змалювання навколишньої краси, природа у В. Мисика позбавлена надлишковості, яскравості чи прикрас. Вона велична у своїй простоті, конкретна, виразна, вона – виразник почуттів та думок автора. Домінування в творах В. Мисика реалістичних картин світу свідчить про актуальність, злободенність тих проблем, які порушує автор. Вони допомагають зрозуміти наслідки неосмисленого розвитку науки й техніки, віднайти істинний сенс буття в гармонії з природою.

Змальовуючи світ природи, В. Мисик прагне вловити найдрібнішу деталь, віднайти асоціації для апелювання до душі читача. Характерним прикладом цього слугує вірш «Полин» (1926). У творі яскраво простежується спорідненість сюжету з епізодом Галицько-Волинського літопису про повернення воловецького князя додому, якому запах полину нагадав про домівку. Цей же епізод використав М. Вороний у поемі «Євшан-зілля» (1899) [3, с. 30].

Вірш складається з двох частин. У першій містяться кілька запитань, поставлених безпосередньо полинові ліричним героєм. Сенс їх у виокремленні рослини з-поміж інших за ознакою гіркості. У другій

частині вірша автор відповідає на ці запитання. Полин він наділяє глибокою соціально значущою роллю.

Цікаво, що в перших публікаціях твору не було однієї строфи, яку, очевидно, автор додав з часом.

Чи від гірких далеких літ
Далеких предків кров і піт
Ввібравши по краплині,
Ти бережеш донині?

Вона суттєво увиразнює текст і свідчить про зростання поетичної майстерності В. Мисика та повсякчасне прагнення до досконалості. У ній автор апелює до давно минулих часів, пам'ять про які зберіг у своїй гіркоті полин. У цьому остаточному вигляді вірша чітко простежується думка поета про необхідність гіркого присмаку як нагадування про минуле народу, про трудові будні простого селянина, про те, що без нього важко зароблені хліб і молоко не будуть здаватись такими смачними.

На прикладі творів В. Мисика можна простежити, як у автора майстерно сполучаються зміст і форма. Вірш «Лука» (1941) написаний шестистопним ямбом. Як зазначає І. Михайлин, цей розмір «дозволяє вмонтовувати в рядки розгорнуті розповідні речення. Парне римування дозволяє щільно припасовувати образ до образу й асоціативно розвивати план сприйняття» [3, с. 40]. Кожен елемент твору органічно пов'язаний з іншим, крім того, його введено штучно, навмисно, задля данини часу (наприклад, *сільмаг*).

Паралелізм світу природи і світу людських почуттів є магістральною ідеєю твору. Пробудження природи ранньою весною, яке зображає тут поет, дає поштовх новому етапові в житті людини. Слід зазначити, що твір написано після повернення із заслання. Автор показує, що він не став менше цінити красу і не почав повсякчас догоджати владі. Заслання не вплинуло негативно на його відчуття світу, навпаки утвердило його цінності та ідеали, яким він був відданий завжди.

Яскрава лексика В. Мисика й порівняння, які використовує поет у вірші, створюють образ вічного, сповненого природньою красою життя селянина. «Характер трудівника землі В. Мисик вимальовує

з найточнішими психологічними, зовнішньо-живописними і побутовими деталями, передаючи достовірність життєвих прагнень, морального ідеалу та віковичних традицій селянина-хлібороба» [2].

В. Мисик показує, що живучи на лоні природи, навчившись розрізняти її прикмети, насолоджуючись її красою і дарами, людина стає невід'ємною, цілком органічною її часткою. Образи, які створює автор, на перший погляд здаються неестетичними, грубими

Винові точаться струмки от купи гною...
Зчищає повагом з чобіт шматки грязюки...
Висить масна рілля на дальнім косогорі...

але в них чітко простежуються авторські світоглядні етноментальні ідеали людини. Ліричний герой вірша Лука сприймає їх інакше, для нього купа гною, шматки грязюки, масна рілля є свідченням весни, що наближається. З усього твору видно, що тимчасові темпоральні елементи радянської доби («сільмаг») не відіграють визначальної ролі, а такі вічні образи, як «пригаслі оклики натомлених гусей», «сяєво сонечок-яєць», «масна рілля» знаходяться поза часовим континуумом. Образна метафорика вірша перегукується з віршем «Село» Богдана-Ігоря Антонича. Адже зір обох направлено на психологію селянина, навіть попри регіональні дефініції митців дух і атмосфера творів дуже схожі. Художні засоби та жанрові особливості характерні для В. Мисика, опис різноманітних близьких йому пейзажів, проблематика творів допомагають глибше зрозуміти внутрішній світ автора, який є глибоко українським.

Красу природи поет-філософ оспівує й у вірші «Ваговоз» (1958). Тут думка автора зосереджена на тривожній тенденції згубного ставлення людини до природи. Забуваючи про залежність від природних ресурсів, людина невпинно знищує свого годувальника. За естетичними уявленнями автора твору людина повинна жити з природою на умовах гармонії: зберігаючи красу оточуючого світу, людина зберігає красу своєї душі.

У вірші автор зображає ваговоз подразником і шкідником природного ландшафту. Ті наслідки, які заподіює одна машина, вражають порівняно з тим, коли їх сотні тисяч. Однак, локус В. Мисика звужено до одного конкретного ваговоза, річечки, кринички. З'явившись «у

глухім околі», він залишив після себе густу куряву, отруєне повітря, обмілілу річку. Автор ставить цілком вмотивоване запитання, що ж буде з природою і людиною, якій доведеться жити серед того, що від неї залишиться. В. Мисик зазираючи далі в майбутнє передбачав, що зникнення природних багатств призведе до духовної деградації і збідніння людства. На відміну від поетів, які бачили в природі лише її красу, змальовували її дивовижні пейзажі та настрої Мисик відчував тривогу за її долю, спостерігаючи за ваговозом.

Образ природи у В. Мисика є відображенням авторських дум і переживань. Вона то спокійна і велична («Верховіття»), то грайлива («Перша весна»), то всепоглинаюча і нестримна («З півдня темніє обрій»). У зображенні оточуючого світу поета приваблюють і гори (вірші про середню Азію), і ліси, але найбільше його душа тягнеться до рідних степових пейзажів. У більшій частині творів домінують образи колоса, стежки, річки, насінинки, грядки.

Яскравим прикладом філософського ставлення до оточуючого природного світу є вірш «Планета» (1963) [4, с. 182], який згодом дав назву поетичній збірці. «Інтенсивний розвиток науки і техніки – загроза для тих, хто не думає про наслідки», – стверджує В. Мисик. Заклик до осмислених взаємин людини і природи, де людина має забезпечити оточуючий природний світ від забруднення, знищення, деградації – лейтмотив більшості пейзажних творів автора. Твори поета звучать як заклик розплющити очі й побачити навколишню красу, насолоджуватись нею, берегти її, навчати піклуватися про неї.

У вірші «Планета» проблема захисту природи і піклування про неї набуває соціально-політичного, морального звучання. Глобальне осмислення загрози, яка нависла над планетою має осмислюватись на загальнолюдському рівні. Потрібно вживати постійних заходів догляду за планетою, піклуючись про неї, як мати – про свій город. Не можна безжально спустошувати природні багатства, витягаючи якомога більше, треба навчитись вкладати, а не лише споживати.

В. Мисик ділить твір на три частини. У першій він дає настанову, використовуючи дієслово умовного способу, таким чином створюючи ідеальну ситуацію, бажану для поета:

Планету б треба доглядать, як грядку,
Розрівнювать, підпушувать, угноювать,
Водичкою погожою впоювать,
Ніколи не доводить до упадку.

Текст твору побудований у вигляді розгорнутої макрометафори, суть якої у зіставленні праці хлібороба на своїй присадибній ділянці з поведінкою людства на планеті. Уже з першого рядка В. Мисик демонструє лейтмотив усього твору.

Далі поет говорить про те, чим насправді займається людство і який реальний стан планети:

Планету б треба... А її, плодющу,
Розкопують не мирними лопатами,
Шматують вогнедишними гарматами,
Все обертаючи в пустелю й пущу.
Угнувають її тілами вбитих,
Уклучують не щепами надійними,
А ядерними вибухами, війнами –
Надією гравців несамовитих...

І врешті В. Мисик закінчує поезію характерною для своїх творів тезою-настановою, яка, до речі, є найлегшим вирішенням вищезгаданої проблеми:

А як подумаєш – так мало треба:
Лише на мить заплющить очі згадкою
Про вічну постать матері над грядкою
Під добрим вигином старого неба.

Поет вважає, що такий спогад повинен міститись у пам'яті й ментальній свідомості кожного народу.

Бачимо в цьому вірші жагучий біль за невдячне варварське ставлення людини до природи. Паралель, проведена автором на початку твору, планета і грядка зберігається до кінця поезії, тим сам утворюючи правило філософської лірики про підведення видових понять під родові. У вірші голосом поета промовляє мисляча людина другої половини ХХ століття. Довоєнні та післявоєнні роки надзвичайно виснажили ресурси планети й завдали їй значної шкоди. В. Мисик

говорить про те, що треба оговтатись і завершувати мірятися силами, починати піклуватися про планету. Не випадково поет проводить паралель між догляданням природи і тим, як піклується турботлива мати про свою грядку.

І. Михайлин філософський зміст вірша вбачає в ідеї В. Мисика про мирність хліборобської праці: «хлібороби не стануть воювати; порятунок людства – у поверненні до хліборобської (землеробської) свідомості, людина, яка сприймає планету, як грядку, не стане нищити її, бо несумісними є праця і війна» [3, с. 57].

Філософські роздуми В. Мисика над співіснуванням людини у світі природи яскраво можна спостерегти й у вірші «Лісоруб» (1968). Поетичним словом автор показує послідовний причинно-наслідковий зв'язок взаємозалежності людини та природи. У контексті твору людина сприймається як еквівалентна частина пейзажу, яка є не більш і не менш важливою за хмаринку або дерево. У світогляді В. Мисика вдячна людина, напившись із джерела, шукає, кому б подякувати. Дякує криниці, але вона відсилає лісоруба до хмар, хмари до лісу, а ліс просить подякувати сокирі лісоруба. Тут, власне, і виявляється філософське бачення В. Мисика про взаємозалежність людських і природних сил. Природа дякує лісорубу не за те, що він зробив, а за те, що не зробив. Рубаючи гілля, сокира людини «гущину не поспіль сікла», а прибирала, непотрібне, те, що заважало лісу рости. Цим і людина задовольняла свої потреби в деревині, і ліс зберігався, отримував необхідну для існування воду й сонячне проміння.

У «Лісорубі» природа й людина нерозривні, взаємозалежні, взаємодоповнюючі компоненти, які співіснують на дружніх умовах. Герой твору живе в повній гармонії зі світом природи.

М. Ільницький зазначав, що вірш втілює «глибокий погляд на актуальну сьогодні – і завжди – проблему збереження природи, погляд, позбавлений категоричної односторонності, погляд, що апелює до людського розуму і людського сумління, які можуть і повинні зберегти нашу планету для наступних поколінь» [6, с. 12].

У своїх пейзажних творах поет мотивує поважати навколишній світ, бути з природою у дружніх, партнерських стосунках.

В одному з інтерв'ю В. Мисик згадував, як одного разу, коли він насолоджувався природою і компанією річкових курочок, до нього підійшов чоловік з пропозицією донести впольованих мисливцями птахів до найближчого села за певну плату. Ось якою була реакція поета: «У мене піднялась у душі ненависть до цих ситих, байдужих людей, що без потреби знівечили стільки прекрасної птиці, дорогої і рідної в наших місцях, од якої так весело ставало на річках і озерах» [11, с. 68].

У сучасному світі відбувається активний процес відчуження людини від природи. Побудувавши собі міста і помістивши себе в залізобетонні будинки, людство все менше буває на лоні природи. Реальне спілкування з живою природою замінив перегляд передач про неї. У цій ситуації з новою силою звучать твори В. Мисика, в яких глибока повага і любов до навколишнього природного світу йде від серця.

Ідеальний стан існування людини на Землі поет-філософ вбачав у гармонії з природою. До речі, людина у творах В. Мисика ніколи не була господарем природи, навпаки, як видно з проаналізованих текстів, природа є джерелом життя для людства. Відмова від експлуатаційного ставлення людини до природи та повернення до шанобливого етноментального співіснування з нею – провідний мотив пейзажної лірики В. Мисика.

Проаналізовані твори свідчать про глибоку занепокоєність В. Мисика ставленням людства до природи. Проблема експлуатаційного ставлення до оточуючого світу, його забруднення та винищення в наш час особливо гостро постає на порядку денному. Тому вважаємо за необхідне продовжити дослідження естетико-філософських поглядів митця як в ліричних, так і в прозових та перекладних творах.

Література

1. Гегель Г.В.Ф. Эстетика: в 4 т. / Г.В.Ф. Гегель. – Т. 3. – М.: Издательство «Искусство», 1971. – 623 с.
2. Іванисенко В. Мудрий і добрий талант / В. Іванисенко // Україна. – 1967. – № 30. – С. 13.
3. Літературна Харківщина. Поезія: Есеїстика. Портрети. Рецензії. – Харків: Майдан, 2007. – 296 с. – Серія «Есеїстика Слобожанщини».

4. Мисик В. Біля криниці. Вибране / В. Мисик. – Київ: Дніпро, 1967. – 367 с.
5. Мисик В.О. Зустрічі: Статті, нариси / В.О. Мисик. – Харків: Прапор, 1982. – 133 с.
6. Мисик В. Твори: в 2 т. / В. Мисик. – Т. 1. – Київ: Дніпро, 1983. – С. 5-22.
7. Мисик В.О. Чорнотроп. Вибране / В.О. Мисик. – Харків: Майдан, 2007. – 288 с. – Серія: «Поезія Слобожанщини».
8. Потебня А.А. Слово и миф / А.А. Потебня. – М.: Правда, 1989. – 624 с.
9. Прапор: Літературно-художній та громадсько-політичний журнал Спілки письменників України. – 1982. – № 7. – С. 114-118.
10. Шаповалова Э. Природа как объект художественного осмысления (на материале украинской советской прозы 1917-1980 гг.): дис. на соискание ученой степени канд. филол. наук: 10.01.01 «Украинская литература» / Э. Шаповалова. – К., 1984. – 24 с.
11. Шугай О. «Планету б треба доглядать, як грядку» / О. Шугай // Дніпро. – 1987. – № 5. – С. 67-69.

Анотація

В.О. Переяслов. Природа в естетико-філософських ландшафтах В.О. Мисика.

Стаття присвячена дослідженню пейзажної лірики як однієї з магистральних ліній в творчості відомого письменника В.О. Мисика. Увагу зосереджено на проблематиці філософських пейзажних творів митця. На прикладі ліричних творів письменника досліджено естетико-філософське світосприйняття, особливості його відображення в ліриці В. Мисика, визначено місце світу природи в творчості митця. Окрему й домінуючу роль відведено етноментальній природі уявлень автора про навколишній світ, занепокоєності екологічною ситуацією, виховному значенню його поезії у світлі загальнолюдських вічних цінностей. Увагу зосереджено на паралелізмі світу природи й суспільства як у загальному, так і в конкретному вияві та виведено авторську формулу про їх дружні, партнерські взаємини.

Дослідження показало, що проблематика пейзажної лірики В. Мисика є актуальною й сьогодні, а майстерне використання автором пластичних образів світу природи, введення їх у складну «молекулу» метафори – характерна риса його творів. Дослідження спадщини митця потрібно й надалі здійснювати в світлі його естетико-філософських уявлень.

Ключові слова: філософська лірика, симбіоз естетичного відчуття поета й моральних принципів, пейзажна лірика, етноментальна модель.

Аннотация

В.О. Переяслов. Природа в эстетико-философских ландшафтах В.О. Мысика.

Статья посвящена исследованию пейзажной лирики как одной из магистральных линий в творчестве известного писателя В.О. Мысика. Внимание сосредоточено на проблематике философских пейзажных произведений мастера. На примере лирических произведений писателя исследовано эстетико-философское мировосприятие, особенности его отображения в лирике В. Мысика, определено место мира природы в творчестве мастера. Отдельная и доминантная роль отведена этноментальной природе представлений автора об окружающем мире, обеспокоенности экологической ситуацией, воспитательному значению его поэзии в свете общечеловеческих извечных ценностей. Внимание сосредоточено на параллелизме мира природы и общества как в общем, так и в конкретном проявлении и выведено авторскую формулу об их дружных, партнерских взаимоотношениях.

Исследование показало, что проблематика пейзажной лирики В. Мысика актуальна и сегодня, а мастерское использование автором пластичных образов мира природы, введение их в сложную «молекулу» метафоры – характерная черта его произведений. Исследование наследия мастера необходимо и в перспективе проводить в свете его эстетико-философских представлений.

Ключевые слова: философская лирика, симбиоз эстетического ощущения поэта и моральных принципов, пейзажная лирика, этноментальная модель.

Summary

V.O. Pereyaslov. Nature in the Aesthetic and Philosophical Landscapes of V.O. Mysyk.

The article is devoted to the study of pastoral poetry as one of main lines in the works of the famous writer V.O. Mysyk. It is focused on the problems of the author's philosophical pastoral works. Aesthetic and philosophic worldview and the particular reflecting of it in the V.O. Mysyk's poems are investigated. The role of the nature perception in V.O. Mysyk's works is denoted. Special attention is paid to the author's ethnic and mentality background, his ideas as for the environment, educational significance of his poetry in the context of universal values. Parallelism of the nature world and society is highlighted both in general and in individual manifestation. The author's formula as for their interconnection is presented.

The research showed that the problems of V.O. Mysyk's pastoral poetry is topical today. The author's masterful use of plastic images of the natural world, their introduction into a complex metaphor «molecule» is a distinctive feature of his works. V.O. Mysyk's poetries should be investigated in the context of his aesthetic and philosophical ideas.

Keywords: philosophic poetry, symbiosis of poet's aesthetic feelings and moral principles, pastoral poetry, ethnic mentality model.

Інформація про автора

Переяслов Віталій Олександрович: ORCID: 0000-0002-3262-1210; аспірант кафедри української та світової літератури Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди; вул. Блюхера, 2, м. Харків, 61168, Україна